

20. novembra 2020

Procesia

Pohreb sa konal 3. januára v deň sv. Genovévy, ktorú mal sv. Vincent tak rád. Pohrebné obrady sa začali spievanou omšou. Celebroval otec Chinchon, bývalý spovedník sestier. Chudobní priniesli kyticu. Aj starci darovali krásnu kyticu. Tí chceli byť na čele sprievodu, veď Katarínu mali najradšej a ona ich. Za nimi išla so svojou zástavou mládež, ľudia z mestskej štvrte. Nešli do práce, aby mohli byť na pohrebe. Sirotky boli oblečené v bielych šatách. Rakvu niesli na pleciach. Tak sa uskutočnila predpoveď sestry Kataríny: nebude treba pohrebný voz. Čo to však napadlo sestre Márii? Keď neboli stuhy, chytila jeden koniec rubáša, aby dokázala, že Katarína nemala pravdu. No zrazu jeden z tých, čo niesli truhlu, povedal: „Sestra, odíďte, prekážate nám!“ Sklamaná sestra Mária rýchlo zmizla so šomraním: „Sestra Katarína, vy ste vždy rovnaká!“ Za truhlou niesli nádherný veniec, ktorý darovala pani Maršalka. Ani ona nechýbala. V sprievode išlo aj 250 sestier, mladí robotníci z továrne mali pripnuté medaily na modrých stuhách... Sprievod sa uberal pomaly.

Neter Antoinette vravela: „Neplakali sme. I keď nám bolo ľúto, hľadeli sme na ňu ako na blaženú.“ Nespievali sa pohrebné piesne, ale Magnifikat, Benediktus, Litánie k Panne Márii a veľmi často povzdych: Bez hriechu počatá Panna Mária... Keď prišli do Reully, sprievod sa rozostúpil, aby mohli preniesť rakvu. Nadšený spev vyvrcholil, keď úzkym otvorom spúšťali rakvu do krypty. To nebol pohrebný smútočný sprievod, to bola improvizovaná radostná procesia, ktorú pripravil jednoduchý ľud. A predsa sa objavili slzy. Plakali starci. Uvedomili si, koho stratili. Plakala aj neter Leónia. Tešili ju: „Neplačte! To je svätica! Ona videla Pannu Máriu!“ Leónia navštívila aj svoju druhú tetu Máriu Lujzu na rue du Bac. Mária Lujza povedala: „Katarína je svätica. Budem ju prosiť, aby ma vzala k Pánu Bohu.“ Zomrela 25. júla v tom istom roku.

V nasledujúcich dňoch prichádzalo mnoho ľudí ku krypte, kde bola na doskách položená rakva – kým nedostanú definitívne povolenie na uloženie. V prvých dňoch istá chudobná ženička priviezla na vozíku 12 ročného chlapca, ktorý sa vraj narodil s vykrivenými nožičkami. Úpenlivo prosila, aby ho spustili do krypty. Spustili ho na povrazoch. Ako sa dieťa dotklo truhly, vstalo samo! Nohy mu spevnili. To bol prvý zázrak, ktorý urobila Katarína pre chudobných. Uzdravený však zmizol skôr, ako ho stihli vypočúť tak, ako aj mnoho iných chudobných a uzdravených.

O 3 mesiace dostali povolenie uložiť ju v krypte do hĺbky 1,5 metra. Do krypty dali aj náhrobný kameň. Okolo roku 1896 španielsky kňaz otec Dedora, ktorý prišiel do Francúzska ku Kataríninmu hrobu, dostal po veľkých ťažkostiach dovolenie zmeniť kryptu na kaplnku. Vložil do toho 3 000 frankov. Umiestnil tam aj oltár. Sestra Dufés napísala Filipovi Menguiotovi, lazaristovi, synovcovi sestry Kataríny: „Hľadela som na ňu vždy ako na Božie požehnanie nášho domu. Teraz, keď už je v nebi, považujem ju za našu ochrankyňu. Sme šťastné, že sme ju mohli nechať u nás. Od nej sa budeme učiť, ako zomierajú svätí, s akou dôverou očakávajú posledný okamih života, keď dokázali žiť pre Pána Boha.“

Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.